

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple is shown in a close embrace, nearly kissing. The man, on the left, is wearing a white dress shirt and has a watch on his left wrist. The woman, on the right, is wearing a green spaghetti-strap top. They are positioned in front of a large window that looks out onto a night sky with stars and a green aurora borealis. The overall mood is intimate and romantic.

Joss Woodová
Dohodneme
se spolu?

JOSS WOODOVÁ

DOHODNEME
SE SPOLU?

PŘEKLAD

ZDENĚK UHERČÍK

Milá čtenářko,

taky Vám přijde někdy až zábavné, jak si mí – vaši – naši hrdinové myslí, že se dá všechno naplánovat? A že když se dohodnou, že ve dne je tma, bude tma, i kdyby slunce žhnulo jako divé? Zvlášť dobří v tom jsou muži. Už sám nevím kolikrát jsem tu měl příběh, kdy jsou to oni, již dohadují svatbu, zasnuby, vztah... jenom tak naoko, a myslí si, že když se DOHODLI (musím to psát takhle, protože dohoda je pro ně posvátná), zkrátka to tak bude... O to osvěživější mně přijde, že tentokrát jsou to ženy, Lana (S novými pravidly) a Millie (Dohodneme se spolu?), které budou tahat za kratší konec provazu. A že zjistí, že skvělé plány jsou věc jedna, a život s tím, co přináší, je zase věc úplně jiná.

Píšu, že budou tahat za kratší konec provazu... a vidíte, vlastně je to taky nesmysl. Protože jak Laně, tak Millii se sice jejich skvělé plány zhroutí, ale místo dohody získají něco mnohem více.

Určitě víte co!

S láskou

Váš Harlequin

Joss Woodová

DOHODNEME SE SPOLU?

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

A Nine-Month Deal with Her Husband

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

Překlad:

Zdeněk Uherčík

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2023 by Joss Wood

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živými či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

info@harpercollins.pl

www.harpercollins.pl

www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1906-1 (EPUB)

ISBN: 978-83-291-1907-8 (MOBI)

ISBN: 978-83-291-1908-5 (PDF)

PROLOG

Před dvanácti lety

„Promiňte, ale přišla Millie Magnúsdottirová.“

Benedikt Jónsson vzhlédl právě včas, aby uviděl, jak k němu do kanceláře vpadla dcera jeho zesnulého obchodního společníka. Každý sval jejího těla vibroval vztekem.

Uhlově černé obarvené vlasy jí ve dvou silných copech splývaly přes ramena a světle zelené oči měla obkroužené sytými temnými linkami. „Chce mě obvinít z krádeže. Jestli mě odsoudí, budu mít navždycky záznam v rejstříku.“

Tuhle novinu se dozvěděl už ráno od firemního právníka, který trávil urovnáváním Milliných eskapád rozhodně víc času, než by bylo zdrávo. Podle Larse si Millie předminulou noc vypůjčila otcovo ferrari na divokou noční jízdu s přáteli.

Modlil se, aby ta holka přestala vyhledávat potíže. Jen tento měsíc ji tři dny po sobě vyfotografovali, jak v časných ranních hodinách vychází z klubu s lodičkami v ruce. V exkluzivním butiku „zapomněla“ zaplatit za top ze zlatého lamé a patrně měla románek s o dvacet let starším slavným dánským bubeníkem.

V žádném novinovém článku nechyběla zmínka o tom, že je zcela nezvladatelnou dcerou Magnúse

Gunnarssona¹, vdovci po Jacqui Piperové, zakladatelce společnosti PR Reliance, jejímž byl Ben polovičním vlastníkem. Kdykoli se její prohřešky objevily v titulcích, vyvolávalo to nepříjemný tlak na společnost a jejich konkurence si mnula ruce. Byla nezvladatelnou PR noční můrou.

Ben ji požádal, aby se posadila, ale ignorovala ho a podrážděně přecházela sem a tam před jeho pracovním stolem.

„Povozit se v jeho ferrari byla pěkná hloupost, Millie.“

Proč musela štípnout právě Magnúsovo zbrusu nové auto? Zkoušela, co vydrží jenom proto, že to osmnáctileté rebelky prostě dělají? A proč mu o tom vůbec vykládá? Nejsou si nijak blízcí. On byl jenom obchodní společník její zesnulé matky. S Millie se během let setkal jen párkrát. Jacqui za svého života důsledně oddělovala soukromý a pracovní život.

„Posaď se,“ požádal ji znovu, složil ruce do klína a opřel se. Znělo to jako příkaz. Povzdechla si a usadila se na okraji křesla jako vyděšený pták, který každým okamžikem uletí. Nebo klovne.

„A co vlastně chceš ode mě?“ zeptal se. Mohl se sice pokusit přemluvit Magnúse, aby netrval na obvinění, ale pochyboval, že by to bylo co platné. Magnús šel rád proti němu: vždycky mu zazlíval jeho blízký vztah

¹ Přestože jsme v redakci v zásadě pro přechylování ženských jmen, v případě jmen islandských je to do určité míry nesmysl. Islandané totiž neuvádějí příjmení v podobě, jak to známé my, ale to, co chápeme jako příjmení, je vlastně křestní jméno otce, k němuž se přidává koncovka -son – syn, nebo -dottir – dcera. V případě Millie tedy nejde o dceru z rodiny Magnúsdottirových, ale o dceru Magnúse. A protože se její otec jmenoval Gunnarsson, znamená to, že byl synem Gunara. V případě, že otec není znám, používá se podle islandské tradice k vytvoření „příjmení“ křestní jméno matky. Případně může být dítě pojmenováno úplně jinak, ale musí to projít schválením Islandského výboru pro jmenování. Poznámka redakce.

s Jacqui. Kdyby Benedikt řekl, že něco je bílé, Magnús by trval na tom, že je to černé. Vycházet s ním ty tři roky po smrti Jacqui bylo nad lidské síly. A co víc, trpěla tím firma.

A on to musí s Milliiným otcem vydržet ještě sedm let, protože Millie převezme svůj svěřenecký fond a polovinu akcií PR Reliance, které zdědila, až dovrší pětadvacet let. Dělal se mu zle už jenom z pomyšlení na dalších sedm týdnů s Magnúsem, natož sedm let.

Jejich oči se setkaly a on v jejím pohledu četl odhodlání a zoufalství. Truchlil nad ztrátou Jacqui, ale jeho smutek se nedal srovnat s tím, co prožívala Millie, když v patnácti letech přišla o matku. Její nesčetné skandály, jeden horší než druhý, byly nepochybně zoufalým voláním o pozornost. O dospívajících toho mnoho nevěděl, ale předpokládal, že Millie se svým jednáním a vzdorem snaží vyvolat nějakou reakci u svého otce. Ať kladnou, nebo zápornou.

Benedikt si z celého srdce přál, aby to nedělala. Nesmírně mu to ztěžovalo už tak obtížnou práci...

„Mám pro tebe návrh,“ hlesla Millie váhavě.

To by nemuselo být špatné. Ale ať je to cokoli, musí odmítnout. Se sotva dospělými dohody neuzavírá. Bez ohledu na to, kolik je v jejím pohledu dospělosti, odhodlání a cílevědomosti.

„Chci se vdát.“

Benedikt zamžikal a zamračil se. Je jí osmnáct, na vdávání je příliš mladá.

Millie si prstem s černě nalakovaným nehtem od-sunula dlouhou ofinu z čela. „Asi se divíš, proč ti to říkám. Můžu to vysvětlit?“

Benedikt, trochu vyvedený z míry přímocarostí jejich rozhovoru, přikývl.

„Magnús není můj skutečný otec,“ prohlásila s pohledem zabodnutým do podlahy. Benedikt ještě více zpozorněl. Co to říká?

„Proč si to myslíš?“ zeptal se věčně.

„Magnúsovi to ujelo při naší nedávné prudké hádce. Řekl, že je rád, že nemám jeho DNA, protože jsem jenom na obtíž.“

Všiml si stružek prosvítajících světlým líčením pod očima a napětí kolem úst, jaké by nikdo nečekal u dívky jejího věku.

„Neměl mi to říct, mamce slíbil, že to neudělá, ale myslím, že se mu ulevilo, když už to vím.“

Ben si zamnul bradu. Nevěděl, co by měl říct nebo udělat a co to má vůbec společného s jejím přáním vdát se.

„Tím se vysvětluje, proč jsme spolu já a Magnús nikdy nevycházeli,“ dodala.

Sklouzl pohledem na monitor a přál si, aby se zase mohl vrátit k práci. Nebylo mu jasné, proč mu tohle všechno říká. On řídí firmu, není jejím zpovědníkem.

„Moc ráda bych věděla, proč mi lhala a proč mi neřekla, kdo je mým skutečným otcem.“

Její pohled byl plný nepotlačitelné bolesti, a Benedikt by ji nejraději objal, aby jí poskytl oporu, kterou tolik potřebovala. Ale natolik ji neznal. Ona je dcerou jeho společníka – a on je pro ni chlapíkem, který řídí matčinu firmu. Byli sotva víc než známí, rozhodně ne přátelé.

Ale Benediktovi přesto nešlo z hlavy, proč někteří lidé – například on a Millie – vyhrávají v loterii „jednoho špatného rodiče.“

„Je jasné, že se mě Magnús chce zbavit a já také rozhodně chci, aby zmizel z mého života,“ řekla Millie mnohem dospělejším tónem, než jaký by příslušel jejím osmnácti rokům.

Ben by také ocenil, kdyby Magnús zmizel z jeho života, ale neviděl žádný způsob, jak to v dohledné době zařídit. Bohužel. Benedikt si všiml lesku v jejích očích. Uvědomil si, že je stejný, jaký mívala její matka, když spřádala nějaký plán...

Pozor, nebezpečí...

„Magnús má už několik let milenku,“ prohlásila Millie. „Nevím, jestli to začalo předtím, nebo potom, co maminka onemocněla, ale je jí posedlý. Nebo je posedlý jejími penězi.“

O té bohaté Magnúsově milence věděl.

„Chce s ní odjet do Itálie, ale podle maminčiny poslední vůle nemůže opustit Island. Musí tady tvrdnout a starat se o mé zájmy, dokud mi nebude pětadvacet,“ pokračovala Millie. „Opustit Island a zároveň se mě zbavit může jenom v případě, že se vzdá mého poručnictví.“

„Ale k tomu dojde až za sedm let,“ poznamenal Benedikt.

Millie z něho nespouštěla pohled. „Může k tomu dojít dřív, pokud se vdám,“ prohlásila. „Pročetla jsem si její poslední vůli. Když se vdám, může být mým poručníkem manžel.“

Tohle byl další z jejích bláznivých nápadů a Benedikt cítil, že mu tuhne krev v žilách. Millie, divoška z Reykjavíku, se chce vdávat?

„To je šílené, Millie!“

Zavrtěla hlavou. „Ne, tohle vyjde! Když najdu toho správného muže a dohodnu se s ním.“

Nechtělo se mu věřit, že se nechá vtáhnout do takového pošetilého rozhovoru, ale její dospělý tón a upřený pohled ho přiměly, aby ji lehkým pohybem prstu vybídl k pokračování.

Opřela se, zkřížila nohy a založila si paže. „Myslím, že sňatek z rozumu bude východiskem a zároveň to nebude nic víc než papír. Chci odejít studovat do Británie, zmizet z Magnúsova života a začít novou kapitolu. Víím, že Magnús bude nadšený, až se mě zbaví. Možná mě i zapomene obvinít z krádeže toho ferrari.“

„Podobná obvinění se rychle zapomínají,“ pronesl s nadějí v hlase.

„To je možné, ale byl by to další skandál.“

„Řekla jsi mi, proč by ta svatba vyhovovala tobě a Magnúsovi, ale co z toho bude mít ten chlapík, kterého by sis brala? Taký půjde s kůží na trh.“

Neuniklo mu, jak se šibalsky usmála a přimhouřila oči. Tenhle výraz zdělila po matce a vždycky znamenal potíže. „Vím, že máš něco za lubem, Millie,“ řekl a už teď soucítit s její obětí.

Přikývla. „Mám. Ten muž se zbaví Magnúse a bude tuhle firmu řídit bez toho, že by mu v tom překážel on nebo já. Bude moci žít přesně tak, jak žil dosud – oba budeme předstírat, že nejsme manželé a nebudeme si klást žádné podmínky.“

Dobře. Takže tou obětí je on. *Tomu se říká převrápko.*

„Chci vystudovat uměleckou školu a stát se návrhářkou šperků,“ vysvětlovala dál Millie. „Až na mě za sedm let přejde fond a akcie, odprodám ti svoji polovinu firmy. Nemusíš udělat nic jiného, než do té doby zůstat mým manželem.“

Když si vezme Millii, získá úplnou kontrolu nad PR Reliance a bude moci provést všechny změny, které Magnús vetoval. Bude moci expandovat, proniknout na nové trhy a podstoupit nezbytná známá rizika. Bude mít v obchodě volnou ruku. A pokud Millii správně pochopil, bude mít volnost i v soukromém životě. Od zrušení zasnoubení s Margrét měl Ben s ženami pouze povrchní vztahy. Nehodlal se ženit, ani se opět jakkoli vázat k nějaké ženě. Manželství s Millií nijak nenaruší jeho soukromý život, ale povzbudí jeho život profesní.

Jakmile se vzpamatoval z šoku, nedokázal na jejím plánu najít jediný kaz.

Kromě velkého věkového rozdílu na něm nebylo nic složitého. Ale pokud to má být pouze formální, obchodní záležitost, může být osmiletý rozdíl překážkou? Věděla, do čeho jde a co od toho očekává.

Nechala ho několik minut přemýšlet a pak povytáhla černé obočí. „No? Co si o tom myslíš?“

Benedikt si zamnul bradu. „Mám dvě podmínky,“ opáčil.

Zavřela oči a potřásla hlavou. „No jistě,“ zamumlala. „Měla jsem dojem, že jsem myslela na všechno. „Proč nemůže nic jít jednoduše?“ Povzdechla se. „Tak o co jde?“

Pousmál se. „Zprvu, přestaneš se objevovat v novinových titulcích. A zadruhé, nebudeš se nijak míchat do mého řízení PR Reliance.“

„Matčina firma mě nezajímá, takže souhlasím. Ale musíš mi slíbit, že mi nikdy nebudeš lhát.“

Rozhodně sám dával přednost pravdě, jakkoli tvrdé, před neupřímností. Tohle mohl snadno slíbit.

Benedikt si přisunul poznámkový blok a otevřel plnicí pero. Vypadalo to, že mají před sebou dohodu a manželství.

Pohlédl na Millii a přikývl. „Dobře, dopilujeme podrobnosti.“

PRVNÍ KAPITOLA

Současnost...

Millie vystoupila z taxi před hotelem v historické části Reykjavíku, kde si už před týdnem rezervovala pokoj. Ledový vzduch ji pálil v hrdle. Proboha, to je zima. Navíc byly téměř tři hodiny odpoledne a začínalo se šerit. Usmála se na řidiče, který zastavil přímo před vchodem do hotelu, a poděkovala mu, že ji vyzvedl na letišti. Poté se otočila a poděkovala uštvane vyhlízejícímu portýrovi, který právě vyložil její zavazadla z kufru sedanu. Bylo bezmála čtyřicet stupňů pod nulou. S nosem zabořeným do krémové šály stoupala po schodech ke dveřím hotelu a litovala, že na sobě nemá ještě aspoň čtyři vrstvy oblečení.

Přestože byla venku sotva minutu, promrzla až na kost. Zadrmolila pozdrav dveřníkovi a okamžitě zamířila k volně stojícímu krbu uprostřed rozlehlé místnosti. Natáhla ruce k teplu a ihned ucítila mravenčení v prstech.

Úplně zapomněla, jak je Island daleko na severu a jaká tady bývá zima. Pobytem v Londýně hodně zpo-
hodlněla.

Když rozmrzla, odmotala si šálu z krku a rozeplula si kabát sahající jí nad kolena. Na sobě měla přiléhavé džínsy zastrčené do vysokých kožených kozaček na jehlovém podpatku a tlumeně oranžový svetr pod

pás. Prsty si pročísla dlouhé vlasy sepnuté do volného ohonu.

Pro šálek kávy by byla ochotná vraždit...

Přehodila si kabát a svetr přes předloktí, rozhlédla se po nevelké lobby a povytáhla obočí. Hotel spíš vypadal jako moderní venkovský dům s dlouhými, pohodlnými pohovkami a nádhernými obrazy na stěnách. Uvažovala, kde se má ohlásit, protože v dohledu nebyla žádná recepce...

„Slečna Piperová?“

Millie se pozdravila s vysokým, hubeným a mimodělně nervózním mužem, který ji oslovil. Usmála se na něho a pomyslela si, že by potřeboval aspoň půl lahvičky homeopatických kapek proti stresu.

„Překvapuje mě, že vás tady vidím, slečno Piperová.“

Piperová pohlédla na jmenovku na klopě jeho saka. Stefán, ředitel. Proč by ho to mělo překvapovat? Provedla rezervaci a přijela. Takhle to v hotelech chodí, ne?

Přiběhla k nim nějaká mladá žena a dotkla se Stefánovy paže. „Pane? Mohl byste jít hned se mnou?“

Stefánovi neunikl její naléhavý tón. „Omluvíte mě, slečno Piperová?“ Ukázal na pohovku za jejími zády, obrácenou k zasněžené ulici. „Hned budu zpátky, mohla byste chvíli počkat?“

Nevypadalo to, že by měla na výběr. Millie přikývla a sledovala, jak rychle kráčí přes lobby a mizí ve dveřích. Sklouzla pohledem na své zavazadlo vedle velkého květináče a ušklíbla se. Doufala, že se nevyskytl nějaký problém s její rezervací.

Bylo jí už mnohem tepleji, proto odložila kabát, posadila se na okraj pohovky bez opěradla a prohlížela si velký vánoční stromek ozdobený pouze bílými, éterickými světly. Do Vánoc zbývaly pouhé tři týdny. Nijak zvlášť se na ně netěšila.

Bez rodiny byly svátky spíš utrpením než slavnostním obdobím. Millie si opřela bradu o sevřenou pěst a povzdechla si. Naposledy si skutečně užila Vánoce ve čtrnácti letech, rok předtím, než jí zemřela matka. Tehdy společně zdobily jejich dům v Reykjavíku zelenými větvičkami a světly a vyráběly věnec na vchodové dveře. Spořádaly spoustu horké čokolády a zpívaly u klavíru koledy, zatímco město zasypával sněh. Byl to nádherný čas, především proto, že Magnús byl většinu prosince pryč...

Ve čtrnácti letech matce věřila, že její otec pracuje a právě se nachází v jiném časovém pásmu, a proto jí nemůže zavolat. A přesto, že Magnús neprojevuje city a je odtažitý, rozhodně ji miluje.

Ale přesto jí připadalo zvláštní, že ji Magnús nikdy neobejmul, proč nikdy neprojevil aspoň náznak náklonnosti, jaký ke svým dětem projevovali otcové jejich kamarádek. Magnús se o ni nikdy nezajímal, ani o její život, a přes matčino ujišťování byla dlouho přesvědčena, že je špatná a nikdo ji nemůže mít rád.

Měla dojem, že s ní není všechno v pořádku...

Ztráta matky jí obrátila svět vzhůru nohama, a přestože si myslela, že už nemůže být odtažitější a citově chladnější, stáhl se Magnús z jejího života, jak jen to bylo možné. Měla pocit, že žije v domě s cizincem, jenž občas používá ložnici, kterou předtím sdílel s její matkou.

Nesmírně toužila, aby si jí všimal, ať v dobrém, nebo ve zlém. Proto se rozhodla, že ho přiměje, aby si všimal její přítomnosti. Začala chodit za školu, předváděla se, nápadně a výstředně se oblékala.

Vyhledávala spory a dobírala si ho, aby dokázala proniknout jeho maskou chladného pohrdání. Trvalo to několik let, ale maska nakonec praskla, když si vzala jeho auto. Vybuchl a spílal jí do vředů a pijavic a prohlásil, že je s ní k nevydržení. Musel ji snášet kvůli Jacqui a litoval, že jí matka věnovala tolik pozornosti.

„Ale jsem i tvoje dcera!“ protestovala. Měla pocit, jako kdyby ji porcoval ostrým skalpelem.

„Díkybohu nejsi moje! Nesnesl bych pomyslení, že takové zbytečné a žalostné stvoření nosí moji DNA!“

Byla to jenom jedna věta, ale když je Millie strávila, konečně pochopila důvod onoho téměř dvě desetiletí trvajícího nezájmu. Měla vztek a nesmírně ji to bolelo, ale protože byla dcerou své matky, měla dostatek hrlosti, aby se rozhodla vypudit Magnúse ze svého života. A vyšlo to.

Její otčím byl už jenom mlhavou vzpomínkou, někým, na koho se snažila nemyslet. Ale stále nechápala, proč jí matka tak dlouho lhala a proč zemřela, aniž by jí řekla pravdu. Bývaly si velice blízké a navzájem se sobě se vším svěřovaly. Ale nebýt onoho okamžiku, kdy se Magnús přestal ovládat, nedozvěděla by se pravdu nikdy.

Millie stále myslela na to, kdo je skutečně jejím otcem a proč její matka považovala za důležité udržet jeho totožnost v tajnosti. Ví o ní? Je mu podobná? Má nějaké sourozence?

Svoji matku milovala a vždy ji bude milovat, ale někdy ji nenáviděla za to, že zanechala tolik nezodpovězených otázek. Že ji opustila a zanechala po sobě lži. Že ji vůbec opustila. Smrt je konečná forma opuštění.

Zbytek jejího života byl ve znamení matčiných lží a tajemství a Magnúsova nezájmu. Pro Millii bylo nesmírně obtížné někomu důvěřovat, a přestože měla hodně přátel, žádný z nich nebyl důvěrný. Nikdo nevěděl, že za fasádou poměrně známé návrhářky šperků se skrývá zmatená žena se vztahovými a rodinnými problémy.

Důvěřovala pouze jediné osobě, jedinému muži, který ji nikdy nelhal, ani ji nepodrazil. Svému manželovi, s nímž byla už dvanáct let. Tomu, za nímž neohlášena přicestovala do Reykjavíku.